

нецъ, но отпосле, въ неговата родина, той билъ предметъ на божествени почести. На победителя давали земи, парични награди, държавни длѣжности; името му издѣлбавали на видно мѣсто; ваятели копирали тѣлото му въ мраморъ, а поети и пѣвци съчинявали химни за прослава на неговия подвигъ. Разбира се, такава честь не се добивала лесно; то ставало съ дългогодишно упражнение, съ особенъ строгъ и здравъ животъ, съ сурово и уморително каляване: потънали въ потъ, бо-рейки се съ умората, младежитѣ по нѣколко часа на

Старогръцки бѣгачи

день се упражнявали подъ слънчевия пекъ. Тѣхната храна била изобилна, но строга; всѣкакви вредни за здравето удоволствия били строго забранени. За всичко това, както и за самата тѣлесна подготовка, се грижели опитни възпитатели, бивши атлети.

— Но слушайте ме по-нататъкъ! Така подготвенитѣ по своитѣ родни мѣста избрани младежи, се явявали единъ месецъ по-рано въ Олимпия, гдето били подлагани отъ строги, възрастни и опитни атлетически сж-дии, ржководители на игритѣ, на още по-внимателенъ